



Arrest

nr. 145 925 van 21 mei 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 9 februari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 november 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 april 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CAMERLYNCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché M. DEHANDSCHUTTER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 12 december 2012 een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 25 november 2014 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk. Deze beslissing werd verzoeker op 9 januari 2015 ter kennis gebracht.

1.3. Op 9 januari 2015 wordt aan verzoeker eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten betekend onder de vorm van een bijlage 13. Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

*“(…) Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:
Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort dat voorzien is van een geldig visum.”*

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In het eerste middel werpt verzoeker de schending op van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker betoogt als volgt:

“(…) In dit artikel wordt er gesteld :

‘ Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. ’

Verzoeker woont reeds sinds langer dan een jaar samen met zijn aanstaande huwelijkspartner B. M., van Belgische nationaliteit. Als verzoeker nu naar Kosovo zou moeten terugkeren om aldaar de machtiging tot verblijf aan te vragen, dient hij België voor een lange tijd te verlaten, en zou er een eind gesteld worden aan de feitelijke gezinsvorming, en komt hierdoor zelfs het voorgenomen huwelijk in het gedrang. Dit ware een grove inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoeker. Art. 8.2 E.V.R.M. heeft weliswaar een aantal uitzonderingen voorzien op de toepassing van het principe van art. 8.1 E.V.R.M., doch het bevel om het land te verlaten, in de huidige concrete omstandigheden en ondanks het voorgenomen huwelijk, valt niet onder deze uitzonderingen. Indien men verzoeker, die reeds bijna vijf jaar in België verblijft en hier in erg grote mate geïntegreerd is, en er reeds langer dan een jaar een feitelijk gezin vormt met Mw. B. M., van Belgische nationaliteit, zou verplichten om naar Kosovo terug te keren om aldaar de machtiging tot verblijf aan te vragen, ware dit een uitermate grote inmenging in de uitoefening van zijn recht op de eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven. Dergelijke inmenging is een duidelijke inbreuk op art. 8 E.V.R.M.”

2.2. Vooreerst wordt opgemerkt dat verzoeker in het kader van zijn in punt 1.1. bedoelde verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet nooit melding heeft gemaakt van zijn relatie met mevrouw B. M., hoewel hij in zijn verzoekschrift beweert reeds sedert langer dan een jaar samen te zijn met haar en huwelijksplannen te hebben. Nochtans had verzoeker, blijkens de gegevens uit het administratief dossier, nog een aanvulling van zijn verblijfsaanvraag gedaan op 11 april 2014.

2.3. Voor zover dient te worden aangenomen dat verzoeker met zijn partner een gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 van het EVRM, dient de Raad op te merken dat hij zich bij de beoordeling van een grief betreffende dit artikel houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Gaat het om een eerste toelating tot verblijf, zoals in casu, dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. Er diende in de bestreden beslissing dan ook geen belangenafweging in het licht van artikel 8, tweede lid van het EVRM te worden gemaakt. Alleszins houdt artikel 8 van het EVRM geen bijzondere motiveringsplicht in (cf. RvS 22 juli 2013, nr. 224.386). In het geval van een eerste toelating tot verblijf moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de Staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, dient nog te worden geduïd dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen

gemaakte keuze van de Staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

2.4. Met zijn betoog dat hij reeds bijna vijf jaar in België verblijft en hier in erg grote mate geïntegreerd is en hier reeds langer dan een jaar een feitelijk gezin vormt met mevrouw B. M., van Belgische nationaliteit toont verzoeker niet aan dat het bijzonder moeilijk is voor hem om zijn gezinsleven verder te zetten in Kosovo. Verzoeker toont verder niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen zijn belangen enerzijds, die in se erin bestaan om bij zijn Belgische partner te blijven met wie hij sedert 10 maart 2014 een feitelijk gezin vormt en met wie hij de intentie heeft om te huwen, hoewel hij niet aan de verblijfsvoorwaarden voldoet en blijkens het administratief dossier sedert juni 2010 in het kader van een preciaire asielprocedure en preciaire 9ter- en 9bis-aanvragen in het land heeft verbleven die op niets uitgedraaid zijn, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds. De Raad wijst er nog op dat het Europees Hof zich streng toont t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd. Aangezien de betrokken personen zich bewust dienden te zijn van het feit dat de verblijfsstatus van één van hen van die aard was dat de volharding van dat gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat van bij het begin precair was, is er volgens het Hof geen aanleiding tot een gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 EVRM (cf. EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen, par. 57. EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland, par. 49; zie ook EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 68; EHRM 26 januari 1999, nr. 43279/98, Jerry Olajide Sarumi v. Verenigd Koninkrijk (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 22 mei 1999, nr. 50065/99, Andrey Sheabashov v. Letland (ontvankelijkheidsbeslissing) en EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing): een afgewezen asielzoeker *“could not at any time reasonably expect to be able to continue his family life in the Netherlands”*).

Het bevel om het grondgebied te verlaten houdt ook niet in dat verzoeker gedwongen verwijderd wordt en houdt evenmin in dat hij voorgoed gescheiden wordt van zijn partner of dat er een einde komt aan de feitelijke gezinsvorming. Het betreft niet meer dan een tijdelijke verwijdering van verzoeker van het Belgisch grondgebied en het verhindert niet de afgifte van een visum met oog op een huwelijk indien de gestelde voorwaarden vervuld zijn of de afgifte van een verblijfskaart alhier indien de vestigingsprocedure in het licht van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet een gunstig verloop kent.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.5. In het tweede middel werpt verzoeker de schending op van artikel 12 van het EVRM.

Verzoeker betoogt als volgt:

“(…) In dit artikel wordt er gesteld :

‘ Mannen en vrouwen van huwbare leeftijd hebben het recht te huwen en een gezin te stichten volgens de nationale wetten welke de uitoefening van dit recht beheersen. ’

Het recht om te huwen is een universeel recht, en dit recht kan niet ondergeschikt gemaakt worden aan de verblijfssituatie van de huwelijkspartners. Indien er in de periode kort voorafgaand aan het voorgenomen huwelijk - zoals in casu - , een bevel gegeven wordt om het land te verlaten, wordt hierdoor de voltrekking van het huwelijk in de praktijk onmogelijk gemaakt. Verzoeker en Mw. B. M. hebben, zoals hogergesteld, reeds de nodige stappen ondernomen bij de Diensten van de Burgerlijke Stand van de gemeente Langemark-Poelkapelle, doch omwille van het ontbreken van de legalisatie van twee stukken, kon de aangifte van het huwelijk nog niet gebeuren.

Indien er in deze omstandigheden aan verzoeker, kort vóór de voltrekking van het geplande huwelijk, een bevel gegeven wordt het land te verlaten, is dit een duidelijke schending van art. 12 van het E.V.R.M. (R.v.St., nr. 73.777, 19 mei 1998).”

2.6. De bestreden beslissing strekt er enkel toe verzoekers illegale verblijfssituatie vast te stellen en verhindert op zich niet dat hij in het huwelijk treedt. In casu werd nog geen huwelijksdatum vastgelegd en werd er nog geen aangifte gedaan van het huwelijk omdat het dossier nog niet volledig was. Verzoeker kan dan ook niet dienstig verwijzen naar het arrest nr. 73.777 van de Raad van State van 19 mei 1998, vermits dit arrest handelt over de situatie waarin er reeds een huwelijksdatum vastgelegd werd. Voor het overige verwijst de Raad naar de bespreking van het eerste middel.

Het tweede middel is ongegrond.

2.7. In het derde middel werpt verzoeker de schending op van artikel 23 van het Internationaal Verdrag van 19 december 1966 inzake Burgerrechten en Politieke Rechten (hierna: het BUPO-verdrag).

Verzoeker betoogt als volgt:

“(…)In dit artikel wordt er gesteld :

‘ 1. Het gezin vormt de natuurlijke en fundamentele kern van de maatschappij en heeft het recht op bescherming door de maatschappij en de Staat. 2. Het recht van mannen en vrouwen van huwbare leeftijd een huwelijk aan te gaan en een gezin te stichten wordt erkend.

3. Geen huwelijk wordt gesloten zonder de vrije en volledige toestemming van de aanstaande echtgenoten.

4. De Staten die partij zijn bij dit Verdrag nemen passende maatregelen ter verzekering van de gelijke rechten en verantwoordelijkheden van de echtgenoten wat het huwelijk betreft, tijdens het huwelijk en bij de ontbinding ervan. In geval van ontbinding van het huwelijk wordt voorzien in de noodzakelijke bescherming van eventuele kinderen. ’

Ook krachtens het Internationaal Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke Rechten is het recht om in het huwelijk te treden een universeel recht, dat niet ondergeschikt kan gemaakt worden aan de verblijfssituatie van de aanstaande echtgenoten. Het bevel om het grondgebied te verlaten kort vóór het geplande huwelijk, is duidelijk een beletsel voor dit huwelijk. Zoals hierboven gesteld, hebben verzoeker en Mw. B. M. reeds stappen ondernomen bij de Dienst van de Burgerlijke Stand van de gemeente Langemark-Poelkapelle met het oog op de huwelijksvoltrekking, doch kon de aangifte van het huwelijk nog niet gebeuren omwille van het ontbreken van de legalisatie van twee stukken. Als er in dergelijke omstandigheden aan verzoeker, ondanks het voorgenomen huwelijk, het bevel gegeven wordt het land te verlaten, wordt hierdoor art. 23 van het Internationaal Verdrag van 19 december 1966 inzake Burgerrechten en Politieke Rechten geschonden.”

2.8. Daargelaten de vraag of het BUPO-verdrag directe werking heeft, wordt nogmaals opgemerkt dat in casu nog geen aangifte van een huwelijk werd gedaan, vermits het dossier onvolledig was. Er wordt verwezen naar de uiteenzetting onder punt 2.6.

Het derde middel is, zo al ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA